

Omliggend water deint op beeld in Bewaerschole Burgh-Haamstede

VIDEO LAAT JE HET *water* VAN NAAST DE DEUR INTENSER BELEVEN

Astrid van Nimwegen laat zien hoe licht zich gedraagt ten opzichte van zoet en zout water. & DOOR NICO OUT

Even zie ik helemaal niets. Ik ben vanuit een zonovergoten Weststraat in Burgh-Haamstede de volledig verduisterde Bewaerschole binnen gestapt. Het is stil daar. Ik ontwaar in het midden van de ruimte een klein lichtje. Pas daarna verschijnt er meer beeld op mijn netvlies. De wanden links en rechts van mij de korte zijden van de rechthoekige zaal worden geheel bedekt met rustig bewegende beelden in nagenoeg zwart-wit. Links de vloedlijn, die in een traag ritme witte boogjes schuim achterlaat op het glanzende strandzand. De zon tekent lichte flonkeringen op het deinende watervlak verderop. De toppen van de golven iets donkerder, maar luchtig boven de schaduwen van de tunnel van water die zich steeds weer vormt voordat hij zich sluit en oplost in het oppervlak. Om uren naar te kijken. Rechts een ander standpunt. Frontaal het water dat traag golven wiegt. Langer duurt het voordat ze verdwijnen. Lager blijven ze dan hun evenbeelden in de zee, achter de dempende dijken en oevers die hen begrenzen. Voor het sinds 2014 in de Bewaerschole lopende project 'Balanceren tussen Zoet en Zout' observeerde Astrid van Nimwegen hoe licht zich gedraagt ten opzichte van die twee typen water. Ze plaatste twee locaties tegenover elkaar. Het strand van Burgh-Haamstede en het Haringvliet, gezien vanaf Goeree-Overflakkee.

De samenstelling van het water verschilt. Daarom staan die twee doordat lampje

verlichte glazen op de sokkel midden in de ruimte. Het zoute water eerst een tikje troebeler dan het zoete. Maar nu is dat omgekeerd. De algen uit de Haringvliet doen hun werk.

Of de reflectie van het licht in de geprojecteerde beelden door het verschil in helderheid van het water wordt beïnvloed betwijfel ik. Het zal de golfslag zijn die het beeld bepaalt. Anders dan veel collega's blijft Van Nimwegen met haar bijdrage aan het project letterlijk aan de oppervlakte. Zij graaft geen brokken klei op, waaruit ze het zout destilleert. Zij neemt geen grondmonsters die zij analyseert en laat geen zoutkristallen groeien. Zij beweegt zich tussen deze aanpak en die van Gerco de Ruijter. Vanuit de lucht fotografeert hij met een Fish Eye camera de grens van land en water en vanaf de aarde de lucht. De digitaal aan elkaar gezette beelden vormen een virtuele ervaring die je een andere kijk biedt op de dijk en

wat die scheidt. De aanpak van Astrid van Nimwegen is klassiek. Eén camera, één standpunt, één tijdspanne en één doorlopende opname. Haar enige manipulatie is de opnamesnelheid, die in de projectie een iets vertraagde weergave oplevert. Zo is de beweging beter zichtbaar. Haar werk vergelijk ik met dat van een schilder die je het zeelandschap wil tonen.

Ik denk aan een 19e-eeuwse romanticus als Friedrich die je de grootsheid van de natuur doet ervaren. En ook aan de realist Courbet, die de zee schilderde, puur zoals hij is. Maar waarom op video tonen, wat je ook 'in het echt' kunt zien? Omdat deze opstelling met zijn combinatie van twee locaties iets toevoegt én je de werkelijkheid geconcentreerder laat ervaren.

T/m 14/4. Astrid van Nimwegen. Bewaerschole, Weststraat 18, Burgh-Haamstede. Vr. t/m zo. 14.00 - 17.00 uur.

→ Astrid van Nimwegen legt met haar opnamen vast hoe licht zich gedraagt ten opzichte van zoet en zout water.

